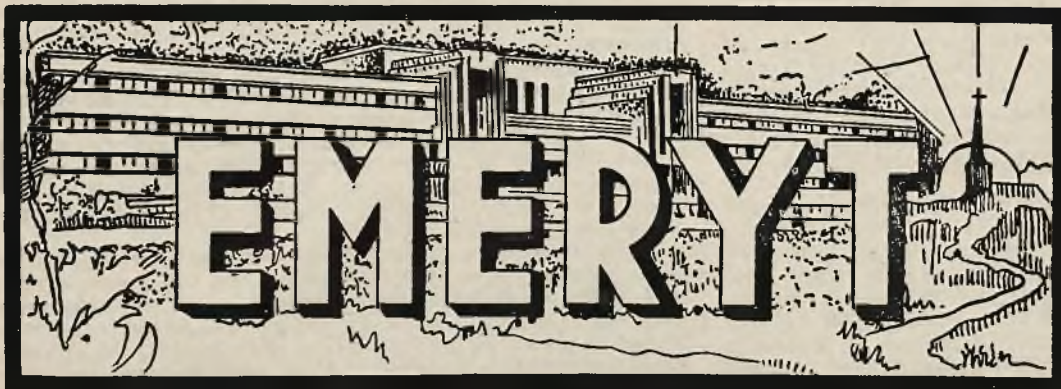

Poznań, dnia 15 lipca 1939 r.

Wychodzi 1-go i 15-go każdego miesiąca

MEMORIAŁ

wniesiony przez Związek Emerytów Kolejowych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie w sprawie postulatów emerytów kolejowych.

Do Prezydium Rady Ministrów na ręce Pana Premiera Generała Sławoj-Składkowskiego

Przedstawiając przy niniejszym memoriał w sprawie emerytów kolejowych wyłącznie b. państw zaborezych, Związek Emerytów Kolejowych Rzeczypospolitej Polskiej prosi o uwzględnienie wyłuszczonych w wspomnianym memoriale postulatów, jako słusznych z następujących powodów:

1. Po powstaniu Państwa Polskiego podstawy i wysokość zaopatrzenia emerytalnego emerytów państwowych łącznie z emerytami kolejowymi określały ustawy sejmowe.

W 1926 r. koleje państwowe zostały skomercjalizowane na podstawie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 IX 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, którego jednolity tekst został ogłoszony w Dzienniku Ustaw nr 89/1930 r. p. 705.

Wyżej wskazane skomercjalizowanie kolei państwowych miało ten skutek, że utworzone zostało, jako oddzielna jednostka gospodarcza, samowystarczalne przedsiębiorstwo kolei państwowych, którego wydatki od chwili utworzenia przedsiębiorstwa nie obciążały ogólnego budżetu państwa i które obowiązane było do określonych wpłat na rzecz Skarbu Państwa tak, że reorganizacja ta miała charakter właściwie budżetowo buchalteryjny, w niczym jednak nie zmieniła stosunku służbowego pracowników kolejowych, którzy tak jak i poprzednio pracowali na kolejach państwowych i nie przestawali być pracownikami państwowymi.

Zatem poprzednie podstawy zaopatrzenia emerytalnego nie uległy zmianie odnośnie emerytów kolejowych a nawet początkowo polskie ustawodawstwo emerytalne nie przeprowadzało zasadniczej różnicy pomiędzy emerytami państwowymi i kolejowymi.

Art. 25 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 IX 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (D. U. Nr 89/1930 p. 705) mówi, że uprawnienia emerytalne pracowników kolejowych ustala rozporządzenie Rady Ministrów, natomiast uprawnienia emerytalne funkcjonariuszy państwowych i zawodowych wojskowych określały ustawy.

W ten sposób zaistniały dwie równoległe grupy aktów emerytalnych, w obydwóch tych grupach jednak stosowane były jedne i te same główne kryteria jak np. w dekreście Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 XI 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (D. U. Nr 85/1935 r. p. 521) i w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 7 XII 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (D. U. Nr 95/1935 r. p. 594) przeprowadzających jedną i tę samą zasadę odnośnie pracowników obydwóch kategorii pod względem policzalności tylko ¼ czasu służby w b. państwach zaborezych.

Ustawodawstwo zatem nie przeprowadzało ścisłego rozgraniczenia pomiędzy obydwoma grupami emerytów państwowych i kolejowych, o czym świadczy między innymi i ta okoliczność, że w art. 11 Ustawy z dn. 18/III 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (D. U. Nr 26/1932 p. 239) wprowadza się poprawkę do art. 25 wyżej wskazanego Rozporządzenia z dn. 24 IX 1926 r., dotyczącą zaopatrzenia emerytalnego pracowników kolejowych.

Pierwszy raz zasadnicze zróżniczkowanie praw do zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy państwowych z jednej, a pracowników kolejowych z drugiej strony, przeprowadzone zostało w ustawodawstwie emerytalnym w 1938 r. o uchyleniu rozporządzenia z 1935 r. o policzalności tylko ¼ czasu służby w b. państwach zaborezych. Mianowicie podczas gdy Ustawa z dn. 12/III 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych na mocy art. 1, uchyliła moc obowiązującą przepisów z dn. 22 XI 1935 r. o policzalności ¼ czasu służby zaboreczej w stosunku do wszystkich funkcjonariuszów państwowych, czyli przywróciła czas służby zaboreczej w pełnym wymiarze tak funkcjonariuszom państwowym, którzy mieli częściowo służbę zaboreczą i częściowo polską, jak niemniej i tym, którzy mieli wyłącznie służbę w państwach zaborezych, uchwalone w 7 dni później Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 19 III 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego pracowników kolejowych (D. U. Nr 21/1938 r. p. 176) pozostawiło w mocy Rozporządzenie z dn. 7/XII 1935 r. o policzalności tylko ¼ czasu służby zaboreczej w stosunku do emerytów, wdów i sierót pobierających zaopatrzenie wyłącznie z tytułu służby w b. państwach zaborezych.

Wyżej wskazane upośledzenie pracowników kolejowych wyłącznie b. państw zaborezych w porównaniu ze wszystkimi innymi pracownikami nie jest niezgodnym z zasadą sprawiedliwości.

Praca kolejarzy, w obowiązku których leży przewożenie milionów pasażerów i na odpowiedzialności których ciąży życie tych milionów przewożonych osób, nie jest mniej wartościową i mniej wydajną, aniżeli funkcjonariusza innej gałęzi służby.

Ci obecni emeryci kolejowi wyłącznie b. państw zaborezych z uwagi na czas swojej służby w okresie strajków kolejowych 1905—1906 bezwzględnie wszyscy byli wówczas w czynnej służbie i wszyscy jednomyślnie i jednoznacznie przeprowadzili strajk kolejowy w b. Kongresówce, który bez tej jednomyślności w działaniu nie mógłby być przeprowadzony. — Już choćby przez ten jeden czyn położyli niespożyte zasługi dla idei państwowości polskiej, gdyż wspomniany strajk

Oplata pocztowa
uiszczona ryczałtem

Adres

Redakcji i Administracji
Poznań — Matejki 54
Telefonu Nr 8-86-38
Konto P. K. O. 209 000
Konto poczt.-rozrach Nr 50
Rękopisów się nie zwraca

Prenumerata:

rocznie ..... zł 6,00
kwartalnie ..... zł 1,50
pojed. numer ... zł 0,25

Ogłoszenia:

drobne: 1 słowo .. 10 gr
napisowe 1 słowo . 20 gr
reklamy: ¼ strony 40 zł
100 mm kw. .... 0,30 zł

Czas odnowić prenumeratę na III. kwartał